

6de zondag van Pasen

Joh. 14, 15-21

Er is in het relatief korte Evangelie van vandaag twee keer op een negatieve manier gesproken over de wereld. De wereld is onbekwaam om Jezus te zien en is even onbekwaam om de Geest te ontvangen. Dat oordeel kan nogal verrassend en vooral hard overkomen: alsof alles in dit ondermaanse slecht is. En bovendien: het is toch in die wereld dat wij moeten zien te leven (of overleven) als christenen. Die woorden moedigen daar niet erg toe aan... Maar misschien gaat het eerder over wat ge zou kunnen noemen de 'oude wereld' en de 'nieuwe wereld'. En dan komen we bij een tegenstelling van alle tijden.

Ik trap een open deur in als ik zeg dat er altijd mensen zullen zijn die wél in God geloven en anderen die aan God géén plaats geven in hun leven. Er moet een zekere bereidheid zijn om uw hart af te stemmen op de golflengte van het Evangelie en om de antenne van uw leven te richten op God. God verplicht of dwingt daar niet toe: Hij nodigt uit. En... er zijn andere kanalen genoeg om te beluisteren. Om dat verschil, om die twee werelden gaat het.

Wat is het verschil tussen die twee? Wanneer leeft ge in een wereld zonder God, wanneer in een wereld met God? Het onderscheid is niet zo gemakkelijk te maken als we misschien zouden denken. Ja, in heel extreme gevallen natuurlijk wel. Maar we zouden ons toch ook vlug kunnen vergissen. Ge kunt het verschil niet vaststellen met uw verstand of menselijke criteria. En dat is vaak al een probleem, want wij denken graag en dikwijls wit – zwart: iets of iemand is goed óf kwaad; gelovig óf ongelovig; ziek óf gezond; rijk óf arm enz. Als Jezus een opdeling maakt tussen die twee werelden doet Hij dat niet zoals ik net geschetst heb. Bovendien kunt ge u afvragen: loopt die grens van die 'goede en slechte wereld' eigenlijk niet dwars door ons eigen leven heen? We leven in, en doen deels mee met een wereld die gericht is op presteren, concurreren en carrière maken. Maar mijn geloof nodigt uit om voorrang te geven aan de ander, nederig en dienstbaar te zijn.

Er zijn nogal wat momenten waarop cultuur en christendom vandaag met elkaar in botsing komen. Een spanning, zoudt ge kunnen zeggen, tussen onze westerse wereld en het christendom. En dat is een spanning die toeneemt. In hoeverre kan of mag het christendom van de politiek bijvoorbeeld nog een rol spelen in de maatschappij, of moet het louter een privéaangelegenheid zijn?

In feite zoudt ge u, naar aanleiding van hetgeen Jezus in het Evangelie zegt, kunnen afvragen of geloof en een maatschappij die steeds verder van God af komt te staan op den duur nog wel te rijmen zijn. Blijft ge teveel bij het oude, dan werpt ge een soort bastion op, ge verstart, trekt u terug in uw eigen gelijk en het spook van het fundamentalisme dreigt. Past ge u teveel of verkeerd aan, dan verliest ge uw identiteit en gooit ge het kind met het badwater weg. Ge snijdt u af van uw wortels en alles wordt dan relatief. Met andere woorden:

serieus gelovig-zijn in deze wereld vraagt soms heel wat creativiteit: soms zacht en gedwee zijn als een lam, soms sterk en onbuigzaam zijn als een rots. Maar misschien dat het Evangelie vandaag daarom een paar gouden tips meegeeft. Het begint met Jezus leren kennen, Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden. En misschien wel vooral bij alles wat op ons afkomt op tijd bidden met de woorden die toegeschreven worden aan Franciscus van Assisi: “Heer, geef me de moed om te veranderen wat ik kan veranderen, geef me de kracht om te accepteren wat ik niet kan veranderen, maar geef me boven alles de wijsheid om het verschil tussen beide te zien.” Amen.

Johan Goris, pastoor